Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	9Co/329/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2214202444
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Klepancová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2015:2214202444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Klepancovej a členiek senátu JUDr. Evy Barcajovej a JUDr. Evy Behranovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporkyni: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody 3.793,77 eur a nemajetkovej ujmy 758,75 eur na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10C/115/2014-80 zo dňa 09. februára 2015, proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10C/115/2014-76 zo dňa 09. februára 2015 a proti uzneseniu č. k. 10C/115/2014-109 zo dňa 20.03.2015 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 10C/115/2014-76 zo dňa 09. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 10C/115/2014-109 zo dňa 20. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal náhrady škody vo výške 3.793,77 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 758,75 eur vzniknutej navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „exekučný súd“). Odporkyni nepriznal náhradu trov konania. Právne rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 § 4, § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, Ústavou SR a ustanoveniami § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že nezistil nesprávny úradný postup exekučného súdu. Exekútor doručil exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 04.10.2010. Exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že vymáhané plnenie na základe rozhodcovského rozsudku je v rozpore so zákonom. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonná lehota neexistuje, a teda nemožno konštatovať, že v prejednávanej veci nebola dodržaná lehota na vydanie rozhodnutia. Odporkyňa v konaní vzniesla námietku premlčania. Navrhovateľ neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Súd o námietke premlčania nerozhodoval vzhľadom k tomu, že nárok navrhovateľa nebol

daný. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa navrhovateľa účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 ods. I zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. K jednotlivým dôvodom odvolania navrhovateľ uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zamietnutím znaleckého dokazovania znemožnil navrhovateľovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Napadnutým uznesením č. k. 10C/115/2014-76 zo dňa 09. februára 2015 súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Predmetom konania je návrh navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, charakterizovaným nevydaním rozhodnutia, netýka sa totožných účastníkov konania ako v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, nie sú splnené podmienky pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnych otázok spočíva v zodpovedaní otázky, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Zodpovedanie otázky bude mať význam pre posúdenie postupu exekučného súdu a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ navrhoval vyhovieť návrhu na prerušenie konania.

Napadnutým uznesením č. k. 10C/115/2014-109 zo dňa 20.03.2015 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur do 3 dní od doručenia uznesenia.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť rozhodnutia - odôvodnenie, súdny poplatok mu bol vyrubený zrejme za odvolanie proti rozsudku súdu, ktorým návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. Podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie návrhu na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku a nie návrh. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Navrhovateľ nemal byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 39/2007 z 29. marca 2007, podľa ktorého „Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy.“ V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie

je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľovi bola v rozpore so z.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSP“) uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Navyše podľa ustanovenia § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Návrh bol podaný pred 01.10.2012, je preto nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Odvolateľ žiadal, aby prvostupňový súd s poukazom na ustanovenie § 210a O.s.p. odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie/ výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

K odvolaniam navrhovateľa sa odporkyňa nevyjadrila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 202 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa sú vecne správne. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0.

O odvolaní navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd rozhodol podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, keďže vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmavanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu náhrady škody. Táto škoda predstavuje podľa navrhovateľa náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ tvrdil, že mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vyplýva, že v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu.

Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď zamietajúce rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

Lehota 15 dní je zákonodarcom stanovená pre exekučný súd len pre prípad nezistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Len v tom prípade je povinnosťou exekučného súdu do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora na vykonanie exekúcie. Pre prípad zistenia rozporu exekučného titulu so zákonom, a teda pre prípad zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zákonodarca lehotu neurčil. Nie je teda možné konštatovať, že v preskúmavanej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol po uplynutí 15-tich dní odo dňa doručenia žiadosti.

Podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzhľadom k uvedenému nie je potrebné skúmať existenciu škody, jej rozsah a nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa navrhovateľ domáha.

Uznesením č. k. 10C/115/2014-76 zo dňa 09. februára 2015 súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie však jeho povinnosť (Uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 57/2011).

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Ustanovenie sa týka procesnej situácie, v ktorej súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je na úvahe vec prejednávajúceho súdu. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok, predložených v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 nemôže mať zásadný význam pre toto konanie. Ide o rozdielnych účastníkov konania, predmet konania, charakter uplatňovaných nárokov. Prerušenie konania v tomto prípade by bolo nehospodárne, neprispelo by k zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní, keďže nemôže mať zásadný význam pre toto konanie.

Navrhovateľ napadol uznesenie č. k. 10C/115/2014-109 zo dňa 20.03.2015, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, predovšetkým z dôvodu, že uznesenie neobsahuje odôvodnenie.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ustanovenia § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Odôvodnenie uznesenia je obsiahnuté v texte uznesenia, pričom nie je vadou, že text nie je svojou formou rozčlenený tak, že odôvodnenie sa nachádza v samostatnej časti pod nadpisom „Odôvodnenie“. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje odôvodnenie, ktoré je primerané účelu, pre ktorý bolo vydané. Obsahom odôvodnenia je konštatovanie, že sa jedná o súdny poplatok za odvolanie, avšak nie je uvedená položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej sa poplatok vyberá. Je nepochybné, že svoj účel napadnuté uznesenie spĺňa, navrhovateľovi musí byť zrejmé, z akého dôvodu bolo napadnuté uznesenie vydané, sám navrhovateľ tento dôvod v odvolaní identifikoval. Okrem opomenutia uviesť číslo položky napadnuté uznesenie nemá vady, ktoré by spôsobovali jeho nepreskúmateľnosť.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom nie je stanovená poplatková povinnosť.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov z návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že podľa sadzobníka - položky 7a je ustanovený poplatok z návrhu - zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Poplatníkom je teda každý navrhovateľ poplatkového úkonu. Poplatkovým úkonom je aj podanie odvolania - jeho podaním vznikla poplatková povinnosť.

V preskúmavanej veci podal odvolanie navrhovateľ, navrhovateľovi preto vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil povinnosť súdny poplatok za odvolanie zaplatiť. Nešlo o analógiu legis, ako nesprávne tvrdí navrhovateľ, nakoľko skutočnosť, že súdny poplatok sa platí za odvolanie vyplýva priamo zo zákona (§ 5 ods. 1 písm. a) ZoSP).

Podľa § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa prechodného ustanovenia k novele zákona o súdnych poplatkoch (zákon č. 286/2012 Z.z.), ktorou bola okrem iného doplnená do Sadzobníka položka 7a, súdny poplatok sa vyberie podľa doterajších predpisov za úkon, ktorý bol navrhnutý do 30.09.2012, alebo za konanie, ktoré bola začaté do 30.09.2012. V prípade návrhu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony, nie za konanie. Odvolanie bolo podané po 30.09.2013, súd prvého stupňa súdny poplatok za odvolanie správne vyrubil podľa platného a účinného zákona - podľa položky 7a Sadzobníka.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustan. § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím ustan. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.